

„Hóoooooooo — —“ zaviti z močnimi šapami objeto slabotno medvedko visoko v zrak — in —

„— — ruk!“ — zamahne z njo proti tlom in jo izpusti, da trešči bolnica, kakor je dolga in široka, ploskoma zviška na trdo zemljo.

„No, vidiš... saj je šlo vse po sreči!“ si zadovoljno menca široke šape, pričakujoč od svojega zdravljenja kar mogoče najboljšega učinka. „Kajne, imenitno zdravilo — zdaj si zdrava, draga moja?“

„Odà — popolnoma zdrava — ti si me temeljito za zmerom ozdravil...“ zagrga še na tleh iztegnjena medvedka, od silnega padca uničena — in izdihne. — —

V naše odrešenje . . .

*V Korotan so padali mrakovi,
temni zazijali so grobovi:
v nje junakov leglo je življenje —
v naše odrešenje.*

*Leglo v zemljo je življenje,
pa umrlo ni trpljenje;
iz grobov junaki govore:*

*„Ko bo prosta domovina
poveljučana iz boja vstala,
takrat duše pokoj zadobe!“*

*Zemlja ti koroška sveta,
domovina naša mila,
tebe mi, mladina, vsi častimo,
tebi, mati, vsi odslej živimo:
in junakov duše pokoj zadobe,
ki jim leglo v zemljo je življenje —
v naše odrešenje.*

— Andrej Rapè.

